RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr.114.309 van 9 januari 2003
in de zaak A.77.766/VII-16.503.

In zake : de n.v. LAVECO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de burgemeester van de gemeente AALTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5,

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. LAVECO op 6 maart 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de burgemeester van de gemeente Aalter van 7 januari 1998 waarbij de stopzetting van de onvergunde activiteiten in de inrichting wordt bevolen;

Gelet op het arrest nr. 74.676 van 25 juni 1998 waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen en gezien het verzoek tot voortzetting ingediend door de verzoekende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 29 april 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De feiten</u>

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij baat een varkenshouderij uit aan de Duinenstraat in Aalter. De inrichting ligt volgens het gewestplan Eeklo-Aalter, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

1.2. Nadat de vergunning voor de verandering van de inrichting van de verzoekende partij op 7 juli 1997 in beroep door de bevoegde Vlaamse minister werd geweigerd, stelt een toezichthoudend ambtenaar van de milieu-inspectie op 16 december 1997 vast dat de inrichting desondanks wordt geëxploiteerd in de gewijzigde toestand. Hiervan wordt proces-verbaal opgemaakt, dat wordt doorgestuurd naar de procureur des Konings in Gent. Ook de burgemeester van de gemeente Aalter wordt op de hoogte gebracht, en hem wordt gevraagd de stopzetting te bevelen ‘van de onvergunde activiteiten in de desbetreffende inrichting’. Met een brief van 7 januari 1998, die de bestreden beslissing vormt, schrijft de burgemeester aan de verzoekende partij:

> "[...]
> Op 20 oktober 1997 werd PV opgesteld door AMINAL afdeling Milieu-inspectie wegens overtreding van de milieuwetgeving. Doch door de

toezichthoudende ambtenaar werd op 16/12/1997 vastgesteld dat uw inrichting nog steeds onveranderd is vergeleken met deze zoals werd vastgesteld tijdens een inspectie op 17/03/1997. Op 16/12/1997 werd aan de toezichthoudende ambtenaar meegedeeld dat momenteel enkel een procedure ten gronde was opgestart bij de Raad van State.

De Burgemeester van de gemeente Aalter beveelt bij deze, in het kader van de toezichtsbevoegdheid volgens het Vlarem I, de stopzetting van de onvergunde activiteiten in uw inrichting.
[...]".

1.3. Tegen de weigeringsbeslissing van 7 juli 1997 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling heeft de verzoekende partij op 5 september 1997 bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring ingediend (zaak A.75.606/VII-15.886). Dit beroep werd bij arrest nr. 114.308 van 9 januari 2003 verworpen.

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1.1 Overwegende dat de verwerende partij terzake laat gelden wat volgt:

"....

De aanvraag van verzoekende partij tot het bekomen van de in art. 4§ 1 van het Milieuvergunningsdecreet [...] opgelegde voorafgaandelijke milieuvergunning werd in eerste instantie bij Ministerieel Besluit van 14 juni 1996 van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling geweigerd. Ook de tweede aanvraag werd bij Ministerieel Besluit van 7 juli 1997 van de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Tewerkstelling geweigerd.

Verzoekende partij tekende enkel tegen deze laatste beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State. Dit beroep is nog hangende bij uw Raad.

Verzoekende partij beschikt op dit ogenblik dan ook niet over een geldige milieuvergunning voor de **volledige** inrichting te Aalter, Duinenstraat 3, ten kadaster bekend onder Sectie A nr. 1154/F.

Bij besluit van 7 januari 1998 werd de stopzetting van de **onvergunde** activiteiten van het bedrijf van verzoekende partij bevolen.

Zelfs indien verzoekende partij nog enige gegronde middelen zou kunnen inroepen tegen de bestreden beslissing - quod certe non -, dan nog zou verzoekende partij ook na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog steeds niet over de nodige vergunning beschikken voor de volledige activiteiten van haar bedrijf.

De vordering tot nietigverklaring zou enkel ontvankelijk kunnen zijn wanneer de verzoekende partij zou moeten worden geacht wel degelijk over een geldige vergunning te beschikken over de inrichting in de configuratie die werd tot stand gebracht door de verandering (zie auditoraatsverslag in de schorsingsprocedure p.5).

Ook na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing is de verdere exploitatie van de volledige inrichting van verzoekende partij nog steeds onwettig.

Door de verzoekende partij nagestreefde belang is derhalve een onwettig belang, wat haar vordering tot nietigverklaring onontvankelijk maakt".

Overwegende dat de verzoekende partij daartegenover het volgende stelt:

" [...]
Het is duidelijk dat verzoekende partij door het stopzettingsbevel een benadeling ondervindt, aangezien [zij] dan onmiddellijk één derde van [haar] activiteiten moet stopzetten en daardoor een deel van [haar] inkomsten en cliënten zal verliezen.
[...]
Tegenpartij werpt ook op dat het te behalen voordeel onwettig zou zijn vanuit de volgende kernoverweging:
'Ook na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing is de verdere exploitatie van de volledige inrichting van verzoekende partij nog steeds onwettig'
In casu gaat het echter om een wettige exploitatie.
Het Ministerieel Besluit van 7 juli 1997, waarop het stopzettingsbevel steunt, is zonder voorwerp, nu geen vergunning kan geweigerd worden voor niet--vergunningsplichtige activiteiten.
Evenzo kunnen niet-vergunningsplichtige activiteiten niet stopgezet worden. Art. 31§l van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt dan ook dat de burgemeester slechts de stopzetting kan bevelen 'wanneer hij vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd.'
Wij verwijzen ook naar het arrest nr. 74.643 van 25 juni 1998 in de zaak Agristo, waarin uw Raad stelde:
'Overwegende dat iemand die een vergunning heeft aangevraagd er belang bij heeft de vernietiging van de weigering van de vergunning te vorderen, ook al baat hij intussen zijn inrichting onvergund uit; dat de gevraagde vergunning, voor de toekomst, wettig maakt wat thans onwettig is, zodat het belang ook wettig is;'
Uit de vernietiging van het besluit van 7 juli 1998 volgt de vaststelling dat er nooit een vergunningsplicht is geweest en wordt de situatie van verzoeker retroactief gewettigd.
[...] Verder heeft het annulatieberoep niet alleen betrekking op de stopzetting zelf maar ook op de manier waarop de stopzetting bevolen wordt.
De burgemeester heeft immers een zekere appreciatiebevoegdheid om vast te stellen of er daadwerkelijk onvergunde activiteiten zijn en om de modaliteiten van de stopzetting [te] bepalen. Hij kan bijvoorbeeld respijttermijnen toestaan totdat er een auditoraatsverslag is betreffende het besluit, waarop het stopzettingsbevel steunt of de geleidelijke stopzetting bevelen.
Het belang dat verzoeker heeft bij het al of niet vaststellen van de aanwezigheid van onvergunde activiteiten en bij het vastleggen van modaliteiten die de gevolgen van de stopzetting uitstellen of verzachten is een wettig belang, aangezien het vergunningsplichtig zijn van de activiteiten betwist wordt voor de Raad van State.
Het belang terzake, om het bedrijf te kunnen blijven uitbaten totdat de voor de Raad van State hangende betwisting over het ontbreken van een vergunningsplicht is beslecht, is een wettig belang";

2.1.2. Overwegende dat, opdat de verzoekende partij een wettig belang zou hebben bij de vernietiging van het bestreden bevel tot stopzetting, zij dient aan te tonen dat zij wel degelijk het recht heeft de geviseerde onderdelen van de inrichting te exploiteren, hetzij omdat zij wel degelijk over de vereiste vergunning beschikt, hetzij

omdat de exploitatie niet vergunningsplichtig is; dat het annulatieberoep, dat de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 7 juli 1997, en dat geen schorsende werking heeft, bij arrest nr. 114.308 van 9 januari 2003 werd verworpen; dat de verzoekende partij met haar annulatieberoep tegen de thans bestreden weigeringsbeslissing beoogt zonder vergunning ongestoord verder te exploiteren, niet alleen in afwachting van een eventuele vernietiging van de vergunningsweigering, maar zelfs in afwachting van de nieuwe beslissing na die vernietiging, en indien dat opnieuw een weigering zou zijn, tot na de eventuele vernietiging van die nieuwe weigering; dat dergelijk belang onwettig is; dat het gegrond bevinden van een of meer middelen die gericht zijn tegen de bestreden stopzettingsbeslissing niet tot gevolg zou kunnen hebben dat de exploitatie van de stallen wettig zou worden; dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat de verwerende partij zou kunnen “de gevolgen van de stopzetting uitstellen of verzachten”; dat dit gedogen echter niet tot gevolg kan hebben dat de exploitatie wettig zou worden; dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Th. VAN RAEMDONCK. **M.-R. BRACKE.**